

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÝ NEPRAVIDELNÍK T.O. SATAN
www.jozinsatan.wbs.cz

JIŽAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č.54 Zář 2016

Ahojky všem na toulavejch chodničkách!

Takže prázdniny i dovolený bychom měli víceméně za sebou, skončily doby užívání si klidu a pohody a rok se se zářím přehoupnul do své poslední třetiny. Nastal čas zpětných návratů do měst, čas začátku hromadění

zimních zásob... jenom my furt hledáme ten náš trampskej grál. Domů se nám vůbec nechce, ale co je to platný, když počítač už čeká na zpracování zážitků z léta... a výsledkem týhle práce je pak to, že je tu zase náš nepravidelník (takovej trampskej vzbuřenec proti šedi vobyčejnejch dní), občasník vydávanej nejen pro naší radost, ale snad i pro zajímaví se kamarády, kteří hledají nějaký ty zápisy a dokumenty z různých akcí, případně i oznamy těch příštích.

Je září a s ním přichází i čas indiánskýho léta, což je jen jedna z mnohejch proměn přírody, kdy se nad krajinou na stříbrnejch nitkách vznášejí malí pavoučci, který kdoví proč jsou symbolem zrovna týhle doby. Snad jakoby chtěli říct, že není moudrý propadat blížícímu se podzimnímu smutku a snad i beznaději. Pořád ještě máme vlahý večery, romantický nápady i jasně ozářenou noční oblohu. Ale v chladnejch ránech už je i příslib toho blížícího se podzimu. A potože je září

tak i příroda září spoustou barev a v listí na stromech se objevuje i první zlato. Je to doba, kdy – hned po jaru – mají lesy ten nejhezčí dýzajn...

Na konci září přichází magickéj čas, kdy je den zase stejně dlouhej jako noc, čas, kdy slunce překračuje nebeskej rovník, ale hezkej dnům zdaleka nejní konec. Na indiánským létu jsou snad nejlepší ty časný rána, kdy jsme v lesích sami, ale vlastně i ty doposud teplý večery a konec konců i to noční ochlazení a ranní mlhy.

Astronomicky je pořád léto, ale ten podzim už se přece jen blíží. Večerní tma se přiblíží nenápadně, zahalí krajinu náhle a bez varování. Příroda je halt mocná čarodějka a kam se na ní hrabe Harry Potěr. Zář 2016 už od dětství v každým z nás vyvolává jiný představy –

(jen doufejme, že letos nebude sezóna tak mizerná jako loni – ale to už snad přece nejde, nebo jo?) a tak vám doporučujeme přibalit si k báglu košíček na úlovky, třebaš malej. V nejhorsím případě ho můžete

- pro někoho školu, pro jinýho klukovský výpravy na dozrávající ovoce, dalším se snad ještě teď na ruce lepí hlína při vzpomínkách na školní bramborový brigády. A jsou i tací, který už se třesou na to, až propukne to pravý houbobraní

narazit na hubu někomu kdo vás nasejří.

Končí čas hojnosti a následnejch sklizní, kvete už i podzimní vřes, kterej šamani používají k vyvolávání duchů... třeba i těch lesních, nějakýho toho zelenýho bůžka, přívětivýho ducha přírody kterýho (jedno už zda pod jménam Pajda, Fabián či jakýmkoliv jiným) vzývají trampové, pro který je les alfou i

omegou. Vchází do nich se srdcem na dlani a vůbec jim nevadí, že podzim už začíná psát do další kroniky a lesy jsou třeba celý prosáklý mlhou. Těch pár klíš'at, nějaký ty škrábance od ostružiní, ukopnutej palec či popáleniny od kopřiv jim stojí za to. Na jejich radaru je pořád něco novýho. Jen kdyby tak měl víkend aspoň pět dnů. A i když je venku pořád ještě krásně, podzim už zkrátka klepe na dveře. A tak si ještě užijte těch hezkejch pár dní indiánskýho léta, než zase přijdou plískanice. Protože jinak si vášnivý doteky horkýho léta budeme moci vychutnat až za rok.... Ahoj!

Redakce

ŠUMAVSKÝ PASTORÁLE

SEDÍM TADY POD JEDLÍ A VZPOMÍNÁM.... Tak začíná jedna z Písniček Michala Tučného, jejíž text se má právě honit v palici. Jenže já neležím pod jedlí, ale pod borovicí a suchý jehličí mám, po pravdě řečino, všude. A všude je taky cejtit omamná vůně preyskyřice a i když se mi teda za krk sypou ty na troud suchý jehličky, to dřevo má

*KDYŽ LEDOVCE NA ZÁPADĚ V ALPÁCH ZAHOŘÍ
POD GROSSGLOCKNEREM ZVONÍ KLEKÁNÍ
TAK OZVĚNOU LETÍ Z KLETĚ PŘES CELOU ŠUMAVU
MANDOLIN A KYTAR VOLÁNÍ.*

*MÁ ŠUMAVO, MEIN BÖHMERWALD
TY MODRÁ DÁLAVO KOL ŠEDÝCH SKAL
KDE LES BYL HLUBOKÝ PAN STIFTER PSAL
MÁ RODNÁ ŠUMAVO, MEIN BÖHMERWALD.*

*KDYŽ NAD ŠUMAVOU SVÍTÁ,
SLUNKO Z MLH SE VYNOŘÍ
BOUBÍN STOJÍ V MLHÁCH ZADUMÁN
V KRAJI, KDE SPOLU PO LÉTA ŽILI
HANS SKLÁŘ A DŘEVORUBEC JAN.*

(Chiclets)

botní večer a já čekám, až zapadající slunce zahalí oblohu temně fialovým odstínem. Však to znáte. Utčíte i vy patříte do sorty lidí pro kterou je největším štěstím spát venku ve spacáku, než si dáte kafe tak rozdělat oheň a tahat s sebou po lesích na zádech všechno to, vo čem si myslíte, že to

potřebujete. Moc toho stejně nejní. Co vlastně hledám zrovna tady, kde vítr fičí sem a tam a kde je buďto „to zatracený vedro“ anebo se musím schovávat před burácejíma bouřkama? Proč tyhle stezky šlapu už snad po stý a mý oči žádostivě hleděj na šumavský horský pláň? Tahle krajina, kterou čas nikdá nespíchal, je prostě srdeční záležitostí. Opředená starejma mýtama a pověstma je fenoménem a životní láskou těch, kdož jí porozuměli. Borovice nad mnou hučí a skřípají, větvema hýbou v rytmu větru – to ke mně mluví a vypráví mi o všem kolem. Šumava, ta je pro mě (jako v tý písničce) „peklem i rájem, světlem i tmou....“

ŠUMAVA, tajemná Šumava se svými lesy i drsným podnebím, kdysi téměř nedostupná a ještě nedávno poměrně řídko osídlená, co všechno se člověku při tom jménu vybaví. Nejsou to obyčejný hory. Šumava nemá bájnýho vládce jako jsou třeba Krakonoš, Fabián, Rampušák a další. Sama o sobě je bájným pojmem. Bloudíte-li Šumavou, hluboký šumavský lesy, ve kterých už zmizelo tolik lidí – a nikdo už o nich nikdá neslyšel, se zdají bejt nekonečný, stejně jako je nekonečný počet legend a pověstí o nich. Přečeský slatě, ve spojení s nespoutanou divočinou, podněcujou lidskou fantazii

vůni skutečně neopakova –
telnou. Úplně stejnou jakou
si pamatuju z dob, kdy
jsem ještě chodil s dědou
na houby. Je už září, ale
zatím je ještě teplo. Slunce
hřeje jako v létě a na ranní
mrazíky je ještě čas. Kdyby
občas nezafoukal čerstvej
studenej vítr a kdyby neby-
ly listy na břízách mezi bo-
vicema už nahnědlý a žlutý,
mohl bych si myslet, že je
vrcholný léto. Celej tejden
se čas táhnul jako med, ale
teď už je sobota, vlastně so-

už od nepaměti. Jsou pohádkou i hororem, romancí i tesknou baladou zároveň a jsou tak kouzelný, že ani s pokrokem civilizace neztrácejí na tajemnosti. A přidáme-li k tomu bájný Kelty nebo jejich předchůdce Markomany, démony, rusalky, upíry a vlkodlaky, v něž se dříve tolik věřilo a vynásobíte to bohabojností, kterou se někdejší obyvatelé Šumavy vyznačovali, opět vám vyjde naprosto jedinečný fenomén.

Ležím si tu pod rozpálenýma sosnami a tahát z kapsy špaček tužky, kterou si na stránky starýho cancáku s oslíma ušima rychle črtám všechno co mě teď napadá o horách, kde určitě vznikaly pohádky z mechu a kaporadí. Tak teda především:

Šumava – to jsou hluboký a divoký lesy, plný velebnosti, melancholie a i trochy tý hrůzy, porušený jen sem a tam nějakým tím opuštěným dvorcem, či zbytky vesnice.

Nezbylo už z nich téměř nic, snad jen hromady kamení, z nichž ční zbytky ztrouchnivělého trámů jako kosti mrtvol.

Šumava – to jsou horské louky provoněné mateřídouškou, velký divizny připomínající žlutý voskovice, spousta zlatejch arnik, bílejch pupav, slziček Panny Marie i velkejch trsů borůvčí a brusinek.

Šumava – to jsou pralesy, tajemný a děsivý, se zetlelýma stromama, děsícíma svým tajemným světélkováním neopatrný a zbloudilý noční poutníky.

Šumava – to jsou hranice, který tu byly odjakživa proto, aby se překonávaly. Armády, pašeráci, kopečkáři... každej by o nich mohl vyprávět svůj příběh. Ti všichni chodili přes močály, tajuplný bažiny a rašeliniště, kde půda při každým kroku tak houpavě mlaská, překonávali neprostupnej

porost kapradin, přesliček a plavuní.

Šumava – to je množství pramenů, potůčků, bystřin a horských říček, jejichž vody pospíchají vesele i zlobně přes kameny a padlý kmeny. Tvoří peřeje, vodopády a tůně plné pstruhů i černou hloubku jezer s tisíciletou mlčenlivostí skal, který se tyčej na hlubokými údolím a tvoří reozlehlý kamenný pole se spoustou jeskyní, chodeb a propastí, který se tak krásně prolezají. A nad tím vším modrý nebe se zářícím sluncem. To ovšem jen do chvíle, kdy celý

kraj náhle potmění a zesmutní, když se od Bavor začne obzor pokrejt olovenými mraky a voda pak padá a padá a padá... a všechno je to osvětlené bleskama, zní burácením hromů a lesy jsou rozrývané víchem, kácejícím i staletými velikány.

Svoje kouzlo má i Šumava zahalená do závoje mlhy tlumící všechny zvuky, či do bílé duchny sněhových závějí. Najdete tu i spoustu tajuplných a záhadných míst, některé bohužel spojené i s tragickými událostmi, nebo nové – námi dosud neobjevené – světy tajemna, záhady hor, kterým se nikdy nepřestanete obdivovat. Stačí se je dívat a být obdařené uměním vidět.

Ležím tady pod borovicemi a vzpomínám... tenhle les se vážně nemění! Na oblohu už vykuknul měsíc jak z Foglarovek a zalévá celou krajinu svým mdlým světlem. Svatojánské mušky pořádají letecký den, rušený jen nočním koncertem cvrčků a šumem netopýřích křídel. Za pár hodin zase začnou na pozdrav novému dni své písně hvízdát ptáci. A já se zvednu a pošlapu dál. Je indiánský léto a já se zase vracím na Šumavu... stejně, jako už se sem vrací i vlci...

Jožin

PADESÁT SVÍČEK PRO PORTU

Letošního národního kola Porty v Řevnicích jsem si skutečně užila. Především díky skvělé dramaturgii a jako obvykle i díky příjemnému prostřední lesního amfiteátru a báječnému počasí, jehož jedinou pihou na kráse byl sobotní noční déšť. O mimořádně atraktivní sestavu programu se nesporně zasloužil fakt, že Porta vstupovala do jubilejního 50. ročníku. A již podeváté se konala v řevnickém Lesním divadle, které také letos slavilo 100 let svého trvání.

Pořadatelům řevnického finále se povedlo získat jako hosty víc než tři desítky těch, kteří si odnesli v uplynulém půlstoletí portovní vavříny. Mnozí z nich se dokonce vyšvihli i na profesionální scénu. V pátečním pořadu se tak publikum vedle soutěžních kapel setkala s Wabi Daňkem, New Rangers a v závěru pak s hvězdnou trojicí – skupinou Scarabeus v původní sestavě, Fešáky a strhujícími Taxmeny. V sobotu se na

hlavním pódiu kromě soutěžících vystřídal tradičně skvělý Lístek, Švédova trojka, Přístav, AG Flek, Strašlivá podívaná, Pacifik, Blanket, Vojta Kid'ák Tomáško, Marien, Martin Rous, Kamelot a v závěru Žalman se svým spolem. Už před řadou let jsem Žalmana ve svých člancích nazvala přivolávačem deště, kterému se v minulosti tenhle nečekaný trik nechtěně povedl několikrát, a to nejen na portovní půdě. A ani tentokrát

nezklamal – ačkoliv bouřky a déšť byly hlášeny na druhou odpolední, počkaly si až do noci, aby se spustily právě ve chvíli, kdy Žalmanova formace nastoupila na pódium. Ale musím pochválit diváky, kteří vydrželi i mokrou lázeň, aby si jihočeského barda s doprovodem poslechli.

Jako obvykle běželo během dne na paralelní scéně na hřišti semifinále, které katapultovalo do konečných finálových bojů ještě další dvě kapely. Neděle pak patřila výslovně hostům – v této šňůře se představily kapely Trapas, Zelenáči, Přelet M.S., Jak je neznáte (pacifické zpěvačky s Ondrou Paskou), Nová sekce, Nezmaři, Epy de mye, Druhá tráva s Robertem Křest'anem, Samson Lenk, Cop a Spirituál kvintet. Jak jste jistě zaznamenali, už mezi hosty byla řada Jihočechů, a to jsem nezmiňovala spíkra

Zdeňka Schwagera, hlavní pořadatelku Aničku Roytovou, technika Romana Švece a nemohu opomenout ani jihočeský původ hlavního zvukaře Roberta Hüttla. Jako Jihočešku mne pak potěšilo, že zlatou Portu si letos odváželi Nezmaři a také Samson

Lenk, který k jihu přísluší už svým jménem. Třetí získal Sandy Nosek. Těch předávaných ocenění byla celá řada, i já si odvážela ústecký zlaták. Diváci pak s povděkem přijímali přestávkovou minitombolu, a každý den jeden krásný dort rozkrájený pro publikum a rozlitá láhev šampaňského. K pozitivům festivalu počítám i dobře sestavené poroty (jak pro finále, tak pro semifinále), pohotové vydávání Portýra, průběžně pořizovanou fotodokumentaci (Dáša Borovská) i natáčení každodenních pořadů pro rozhlas či videozáznam. V neděli pak překvapila doslova invaze televizních kamer. Uvidíme, jaké budou konečné divácké dopady-

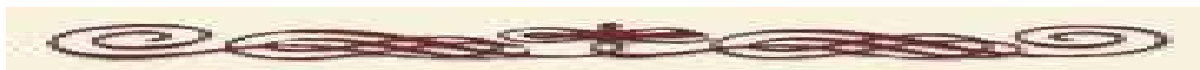

Finále Porty je ovšem už onen příslovečný kopeček šlehačky nad obrovskou masou příprav a hlavně oblastních soutěžních kol, což v jednotlivých krajích zajišťuje Česká táborská unie. Ze 16 kol, v nichž leto soutěžilo víc než 220 kapel a sólistů, postoupili vítězové do mezinárodního kola v Ústí a do národního kola v Řevnicích. Letošní úroveň finalistů byla obzvláště vysoká – porota i posluchači se shodli na tom, že

po technické a hudební stránce nebylo téměř co vytknout. Ale pravdou je, že nebylo mnoho těch, kteří zaujali něčím mimořádným, nezapomenutelným, něčím jiným než ostatní...

Interpretační Portu si tentokrát odvážela skupina Rendez-fou, na druhé místo se vyšplhala dvojka s Michalem Williem Sedláčkem a třetí příčku obsadil Disneyband. Jednou z mála vynikajících kapel byla řecká sestava s názvem Anatoli, která získala zvláštní ocenění poroty za udržování národní kulturní tradice. A další zvláštní ocenění poroty, tentokrát z pěvecký výkon, si vyzpíval Jan Vytásek. Uděleny byly ještě další ceny. Cena Českého rozhlasu pro skupinu Dominika, Cena Country radia pro Bluegrass comeback, Cena SAI a Muzikus pro skupinu Trocha klidu a titul Miss zpěvačka putoval do Sešupu. Ovšem to největší ocenění patří Portě samotné – za její výdrž a za to, co dělá, nezištně a obětavě už půl století...

Hanka Hosnedlová

NĚCO MÁLO O

COUNTRY

Country, jak všichni víte, znamená v angličtině země, ale aké venkov. Takže muzika, která se pod tímto názvem produkuje, může být klidně něco jako americká lidovka. Milovníci country music se ale brání podle nich poněkud

zkreslujícímu označení americká dechovka. V téhle hudbě se totiž prolínají hudební prvky národů, které „Nový kontinent“ osídlovaly, ať už je řeč o irské, skotské, anglické či francouzské muzice. Ale najdete v ní mimo jiné i stopy české – třeba taková všeobecně známá Clementine není nic jiného, než melodie známé české písně „Ó, hřebíčku zahradnický...“

-h-

ÚTĚK Z PEVNOSTI BOJÁRDY

... Pořádaný na Vysočině HBC není jen tak obyčejný vandrácký setkávání u ohničku v lesích...

... ale skutečně podnik pro drsné muže a ženy s nezbytnými fyzickými předpoklady ...

Soutěže, zaměřené tak, že prověří snad úplně všechno, nedávají šanci ulejšákům...

Ostatně, v mixovaných týmech soutěžících nemáte ani šanci nějak polevit a dáváte do toho všechno...

co jste dokázali a úžasem kam až sahají hranice vašich možností....

více než kde jinde nabývá na významu, protože podaná pomocná ruka je to právě, co tu

foto Bery

Je to den nabitý potem, slzičkami a někdy i tou krví z odřenit, ale zároveň i hřejivým pocitem z toho

Slova „nemůžu, to nejde, nezvládám to...“ tu prostě neexistují, zato výraz *kamarádství*

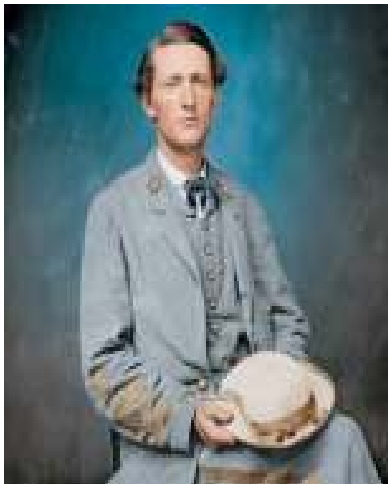

oceníte a snad i proto se sem všichni tak rádi vrací.....

GENERÁLOVÉ V ŠEDÉM...

ŠEDÝ PŘÍZRAK J. S. MOSBY

Pravda, tenhle prostej menší konfederalní voják, ve kterým se ale skrejal jeden z nejlepších taktických mozků své doby to sice dotáhnul jen k plukovníkým hvězdám, nicméně svým významem zastínil mnohý své nadřízený a tak jej mezi vojenskou elitu secesionistický armády můžeme směle zařadit.

John Singelton Mosby, známý později mezi Unionisty jako *ŠEDÝ PŘÍZRAK*, se narodil 6.12. 1833 ve starý a vážený virginský rodině. V r. 1850 odešel na studia na Univerzity of Virginia a jako všude i zde měl problémy se svou malou postavou. Jeden z jeho sporů s jedním ze spolužáků, tyranizujícím Gerogem R. Turpinem, se stal přímo „věcí cti.“ Protože však Mosby na svého soka fyzicky nestačil, už tenkrát vyřešil tenhle problém zcela

originálně, i když ne podle všech těch v té době přijímanejch pravidel. Prostě vytáhnul z kapsy pistoli a bez dlouhejch řečí napumpoval do protivníka všechno, co bylo v zásobníku. Následovalo vyloučení z univerzity, rok vězení a finanční pokuta, přesto mu byla později udělená milost. Později dokonce dokončil i studium práv, i když role advokáta si moc neužil – vzápětí totiž vypukla občanská válka.

Mosby se jí zúčastnil hned v první bitvě u Bull Runu, v batalionu virginskejch dobrovolníků, kde si jeho kvalit povšimnul sám Jeb Stuart, povýšil ho a po nějaký době u svého štábu jej zařadil mezi své zvědy. Odtud už pak vedla přímá cesta k jeho samostatnému velení 43. virginskýho jízdního pluku, „Mosbyho Rangerů.“

V r. 1862 potvrdila vláda Konfederace formování partizánskejch skupin, tzv. rangerů, který měly zajišťovat bojový akce v týlu nepřítel. Průzkum, přepady a léčky Mosbyho jezdců byly natolik úsoěšný, že nakonec část Virginie slula jako „Mosbyho konfederace,“ protože si zde udržel plnou kontrolu nad yankejskýma jednotkama. Jeho rangeři byli pro své úspěchy svýma protivníkama v modrým považovaný za lovnou zvěř, i když byli součástí pravidelný armády konfederace. Přesto, nebo snad právě proto, se jich do zajetí dostalo jen málo. Známým je případ, kdy se severanům podařilo dopadnout pět Mosbyho mužů, který bez

skrupulí hned popravili. Nepomohly ani prosby matky jednoho z nich, která žádala velícího kapitána Chapmana o shovívavost, poukazujíc na pravidla o zacházení

s válečnými zajatci. Syna jí zastřelili v její přítomnosti za přihlížení generálů Torberta, Merrita a Custer. A nebyl to ojedinělý případ. Jiným nebyla ani dopřána smrt zastřelením a byli oběšeni jako prostý zločinci. Jedním z nich byl i voják, kterej svým katům těsně před smrtí vmetl do tváře jak je hrdej na to, že byl jedním z Mosbyho mužů a že jeho smrt bude dozajista pomstěná a že Mosby za něj pověsí deset Yankeejů. Tenhle případ a podobný vedl Mosbyho k napsání dopisu generálu Sheridanovi:

Generále! V měsíci září bylo vašimi vojáky zajato 11 mých mužů, kteří byli vzápětí popraveni v bezprostřední blízkosti generála Custer. Od té doby jsem zajal asi 100 vašich vojáků, včetně několika důstojníků vyšší hodnosti. Zajatce zatím posílám do Richmondu, ale pokud budete vraždit mé muže, stejné exekuce budou probíhat na zajatcích. Je-li to možné, zamezte prosím svým mužům vykováta takové špinavosti. Za mé popravené muže bude v zájmu spravedlnosti vykonána stejná exekuce na 11 vašich vojácích a dále budou

MOSBYHO RANGÉŘI

všichni zajatci, kteří padnou do mých rukou, léčení jen přiměřeně jejich stavu, pokud mě ovšem nějaký nový akt barbarství z vaší strany nedonutí přijmout, byť neochotně, odpovídající odvetu odpornou lidstvu. Protože si svých vojáků vážím, má pro mě smrt každého z nich hodnotu!

Dopis zapůsobil a nadále se zajatci už nepopravovali. Mosby věřil, že využíváním agresivních akcí v týlu nepřítele, přinutí Yankee strážit stovky strategických bodů, čímž budou jeho síly rozmělněny a jejich postupnou likvidací tak napomůže ke konečnému vítězství. Nic pro něj nebylo tak daleko, aby na to nazaútočil. Jeho vojáci byli důkladně vycvičení, znali terén a jezdili na těch nejkvalitnějších koních. To jim umožňovalo provádět noční přepady, který rozhodně nebyly součástí tehdejší válečné taktiky. Jeho naděje na úspěch byly založeny na teorii, že uskutečnost se dá všechno co se zdá bejt nemožným. I když útoku na jednotky Unie provedl bezpočet, jeden z nich ho skutečně proslavil a zároveň tak vypovídá o jeho schopnostech jako taktika i velitele záškodnických jednotek. Stal se jím útok na Fairfax Court House.

V naprosto nepříznivém počasí prošli jeho vojáci skrze předsunutý hlídky severanů v lesích blízko North Centerville ve Virginii. Mezi několika tisíci modrokabátníků projeli tak pomalu a nenápadně, že najednou byli za nepřátelskýma liniema. Jak Mosby doufal, bylo federální velitelství naprosto ukolébáno ve své bezpečnosti. Byly tam sice stráže, ale zároveň taková tma, že hlídkující vojáci nedokázali

rangery odlišit od svých vlastních lidí. Cílem přepadu se tak stalo velitelství, kde se zmocnili hned několika štábních důstojníků a navíc vojáka, kterej prozradil, že byl členem stráže generála Stoughtona. Mosby nezaváhal a chopil se příležitosti. Přerušil spojení a po příchodu k domu zaklepal na dveře, za kterejma byl generál ubytovaný. Představil se jako posel s poštou od 5. New Yorkský

kavalerie a když mu bylo otevřeno, vtrhnul dovnitř a zajal všechny přítomný. Velícího generála vytáhnul z postele a ještě před svítáním bezpečně unikl – s další stovkou zajatců a velkým stádem koní – bez ztrát či zranění ve vlastních řadách, za jižanský linie. Ještě před

svým ústupem vyplenil federální základnu, kde našel velký množství cenností patřících původně mnoha virginským rodinám a který při tažení tímhle státem “nashromáždili” nenáviděný Yeekeyové. Na své cestě pak ale jeho kavalerie narazila na velký kontingent unionistů a tak Mosby nařídil poklad zakopat, aby v případě porážky opět nepadnul do nepřátelské rukou. Už se ovšem k němu nikdy nevrátil a je zřejmě zakopanéj tak dobře, že je dodnes výzvou pro hledače pokladů. Co myslíte, nebude to výzva i pro vás? Dnes už se přece do USA běžně cestuje....? Pro inkriminovanýho brigádního generála Stougtona to ovšem znamenalo konec vojenský kariéry. Kdo by taky svěřil velení muži, kterej se nechal zajmout v noční košili? Když se o tomhle případu dozvěděl Lincoln, tak prej jen poznamenal: „Nevadí mi ztráta generála, během pěti minut mám jiného, ale nesnáším, když mi někdo ukradne tolik koní...“

jeho jmenování do hodnosti majora a abych mu to mohl oznámit.“

Seveřani Mosbyho nenáviděli natolik, že na jeho dopadení vypsali odměnu 5 000 dolarů. V době své největší slávy na sebe vázal 50 000 pěšák a 6 100 jezdců Unie. Nikdo nevěděl kdy a kde zase udeří a tak měli jedinej úkol – chytit ho! O to zajímavější je fakt, že se po válce ukázalo, že pod jeho velením nebylo v akci nikdy víc než 250 mužů. Jako jedinej z konfедераčních velitelů byl demonizovanej až na samou hranici absurdity a byly mu přičítány i ty věci s nimiž neměl nic společného a dokonce mu pak byla dávaná za vinu i Lincolnova vražda. To ale předbíháme.

Za všechno mohla jedo taktika, kterou s úspěchem používal. Útočil odnikud, ničil koleje, vlaky, komunikace, mosty, chytal kurýry... a vzápětí mizel beze stop. Divíte se, že si vysloužil přezdívku Grey Ghost – Šedý duch?

Byl to bezpříkladnej hrdinský čin. Generál Le, kterej byl jinak velmi skoupej na pochvaly, jej za jeho činnost zahrnul více komplimenty a uznání, než dosáhnul jakékoliv jiné důstojník v armádě CSA. Zde je jeden z nich.

„Jsem potěšen, že jmenování Johna S. Mosbyho do hodnosti kapitána nebylo uděleno nevhodně. Překvapil nepřítele a zasáhl jej na nejcitlivějším místě. To, že zajal a dovedl generála Stougtona z místa kde byl obklopen vlastními jednotkami, je čin hodný nejvyšší chvály. Přeji si, abych co nejdříve obdržel návrh na jeho jmenování do hodnosti majora a abych mu to mohl oznámit.“

MOSBY PO VÁLCE

Až do konce války byl pro armádu Unie pověstnou osinou v zadku, hanbu kapitulace ovšem odmítnul. Svou jednotku sice v souladu s mírovými ujednáními rozpustil, sám se však nikdy formálně nevzdal. S celou řadou svých důstojníků tuhle potupu odmítnul, ale stejně tak i plány na případný pokračování v boji proti nenáviděnému nepříteli („*Je pozdě pánové, jsme vojáci a ne vrazi a lupiči...*“). Jako hledanej psanec byl ale nakonec rozkazem generála Granta omilostněn.

Po válce se vrátil k advokátině, s Grantem se docela spřátelil a dokonce se stal republikánem, aby pomohl obě části rozděleného národa opět stmelit, což ovšem na jihu trpce nesli. Na práci Mosbyho rangerů a jemu podobných dodnes stojí základy dnešních Rangers US Army, který jeho taktiku vypilovali k dokonalosti. On sám zemřel 30.5. 1916 a jako perličku na závěr bych snad uvedl ještě fakt, že své slavný válečný vzpomínky „mnohokrát prezentoval jednomu malému chlapci, kterej mu dychtivě naslouchal – jmenoval se George Smith Patton....“

Jožin

POSLEDNÍ PÍSNÍČKA MAJKY ČECHA

První červencová neděle byla dnem odchodu MILOŠE MAJKY ČECHA, známé jihočeské legendy – básníka, hudebníka, výtvarníka a skladatele, ale také vyznavače trampské volnosti. V září by oslavil 87 narozeniny.

Narodil se v Bechyni, se kterou byl jeho život úzce spjat do r. 1970, ale ani po přestěhování do Týna nad Vltavou nedokázal na rodné městečko zapomenout. Nesmírně stál o co nejširší pocit svobody, proto se rozhodl pro povolání dřevorubce, které mu takovou představu z velké části naplňovalo. Populární základnou pro kontakty zejména s mladými lidmi i se studenty tamní keramické školy byla především bechyňská sokolská plovárna, kde fungoval jako plavčík. Z té doby si ho také většina lidí nejvíce pamatuje. Seznámil se tak například s Karlem Krylem, Mikim Ryvolou a jeho spolužáky, Janem Kačerem, Karlem Příhodou a řadou dalších budoucích osobností. A tady také pořádat nezapomenutelné večery s kytarou, na níž nejednoho z mladých adeptů učil hrát, s písničkami, které skládat, či výstavy obrázků –

fungoval jako plavčík. Z té doby si ho také většina lidí nejvíce pamatuje. Seznámil se tak například s Karlem Krylem, Mikim Ryvolou a jeho spolužáky, Janem Kačerem, Karlem Příhodou a řadou dalších budoucích osobností. A tady také pořádat nezapomenutelné večery s kytarou, na níž nejednoho z mladých adeptů učil hrát, s písničkami, které skládat, či výstavy obrázků –

kde

fungoval

vlastních i svých přátel. Velice rád také vyrážel do přírody kolem Bechyně, k jeho oblíbeným místům patřila Žitova (často nazývaná Židova) strouha s trampskými kempy, ale i jeho dřevěná chatička uprostřed lesů. Dlouhá léta jsem byla přesvědčená, že přezdívka Majka vznikla z anglického Mike – Majk, ale teprve v 90. letech mi vysvětlili, že souvisí s dětským říkadlem o majce z Alšova Špalíčku.

Jezdívával také se speciálními programy po školách, se sadou vlastnoručně vyráběných dřevěných píšťal, připravoval tématické pořady, výstavy obrázků se zpívaným doprovodem. Stranou jeho aktivního zájmu nezůstaly ani knihy – v mé knihovně se skví jeho Chansons, Lužnické pohádky, výběr textů Semínka a především kniha s ilustracemi Jindřicha Vydry v silných dřevěných deskách s názvem Důvěrná sdělení. Majka však skládal nejen písničky ke kytarě, ale i náročné skladby, obvykle s hlubokým filozofickým podtextem, a obsáhlejší hudební projekty mezinárodního záměru. Nevynechal ovšem ani film a video, jejichž pomocí se vracel do minulosti, ale zachycoval i postřehy a dění aktuální. Miloval diskuse, třibení názorů, získávání nových neotřelých poznatků. Opomenout nelze ani další Majkovu lásku – voroplavbu.

Moje osobní vzpomínky na tohoto svérázného a houževnatého človíčka mají několik fází. Ta první spadá do začátku 60. let, kdy jsem Majku poznala na bechyňské plovárně coby svalnatého Tarzana s hřívou dlouhých plavých vlasů přepásaných čelenkou. Další setkání byla hodně na vlnách literárních, zejména v 90. letech a po přelomu tisíciletí, kdy jsme spolu probírali jeho tvorbu, jeho aktivity, plány, naděje i sny... Byl neuvěřitelně činorodý, stále vymýšlel nové a nové, někdy idealistické projekty, které nikdy úplně nevzdal. Pevně věřil v jejich uskutečnění, což ho nabíjelo potřebnou energií pro další kroky.

V posledních letech mu ovšem hodně chyběla jeho žena Jiřina.

Naposledy jsem se pak s Majkou viděla na Vltavotýnských výtvarných dvorcích předdvěma roky – odcházel ode mne po krátké rozmluvě, opíral se o dvě sukovice, se slibem brzkého dalšího setkání, abychom stvořili delší bilanční článek o jeho nevšedním životě. To se bohužel už nikdy neuskutečnilo...

Hanka

Happy birthday....

Dvě významných výročí najednou a obě se oslavavala na Oupárátkách u tábořské T.O.Jezevec. Magdě byste ty roky nehádali a Karlu IV? Tam jste mohli hádat alespoň historické souvislosti v dějepisném kvízu věnovanému této světové osobnosti.

Samozřejmě vše proložené trampskými písničkami a neselhávající kamarádkou atmosférou, již neublížila ani ta nebeská vodní sprška. Tak nahlédněte alespoň prostřednictvím fotografií...od Baryho.

+++++

+++++

PŘIVOLÁVAČ DEŠTĚ

Především kvůli muzice jsem si v neděli odskočila ze sobotního červencového vandru do Holašovic, kde probíhaly tradiční slavnosti. Oním magnetem pro mne byli oblíbení Taxmeni a také Žalman se spolem – obě formace zde měly po dvou hodinových koncertech.

Ale o poslechovém zážitku dneska psát nechci, spíš o tom, jak neuvěřitelné se stává skutkem. Ještě pár minut před Žalmanovým prvním odpoledním koncertem, jak jsme si společně pochvalovali, svítilo sluníčko, ale v okamžiku jeho nástupu na scénu spustil drobnější déšť, který vydržel celou hodinu. Teprve při poslední Žalmanově písničce opět rozpustile vyběhlo na oblohu slunce, jakoby českobudějovickému písničkáři naschvál. Posluchači sice byli pod střechou velikého stanu, ale legenda přivolávače deště se naplnila i tentokrát. Jestli by si neměl tenhle figl Žalman vzít třeba jako „vedlejšák“ – zemědělci by to jistě přivítali...

Hanka

DOPISY V KOŠI NEKONČÍ...

...tvrdilo jednou kdysi jedno redakční okénko. Podobně je tomu i u nás a vaše depeše jsou pečlivě archivovány... a čas od času vyloveny z těch zaprášených krabic a slovo je tak dáno i kamarádům, kteří už nějaký ten páteček šlapou nebeské stezky, jako třeba Jatečák, který nám napsal, že...

... stále vzpomínám na kamarády i osady, z nichž už některé i jak šel čas zanikly. Českobudějovičtí trampové to měli zde na jihu asi poměrně nejlepší, co se týká tradice v trampském hnutí. Vždyť nikde jinde v jihočeském regionu snad nevzniklo tolik osad jako na

českobudějovicku. Ale to by chtělo ještě zalovit v paměti starších a fundovanějších. Leckoho jsem ale poznal osobně. Začínal jsem jezdit právě s kamarády z českobudějovické T.O. Losos, která měla camp i totem na Náhodě. Tuším, že šerifem tam byl Bob a jezdili s ním Luigi, Vikomt a Keny. Je škoda, že tato osada pak jakoby z trampské historie vypadla a dnes už o ní málokdo ví.

V paměti mám i pěťici kamarádů z T.O. Gold River ze Soběslavi, Toulavé jezdce z Tábora se šerifem Bublinou a

kamarády Ottu a Pavla, kteří dělali potluchy na Židárně. Schází mi Vlčák ze strakonického Sascatonu, prohánějící se už po nebeských pláních... a když už jsem u těch strakoníčáků, tak musím jmenovat i T.O. Pekelníci a postavy neméně proslulé – Kačera a jeho přátele Dyhu, Rumcajse a Peteho a taky T.O.

Podskaláci, kteří, jak už podle názvu poznáte, pocházeli ze strakonického Podskalí a mezi nimiž jsem vyrůstal. Byli jsme tenkrát mladí a nezkušení a s obdivem jsme naslouchali starším a zkušenějším kamarádům, kteří už byli v Srbsku – na Americe, na Ztracence apod. Časem jsme se na tato místa dostali i my a nejen tam, ale i na Brdy, na Medník...

Vzpomínat chci ale hlavně na jihočeské osady a tak setrvejme v našem regionu. V mozkových závitech mám uloženu i T.O. Mokashi za níž jezdili Slim, Johny a další.

Jmenovat musím i písecké Daltony s šerifem Lordem, Kaštanem, Pedrem, Kepušákem... T.O. Stříbrný rys do níž patřili Tiki, Nitka, Jarda, Golem, Rup a Sam. V této plejádě nesmí scházet písecká T.O. Úplňku s Bobem, Sandym, Rozou, Pedálem, Zrzkem a taky snad nejstarší

osadu z Písku Dakotu s Jarmilkou, Malým Pizísem, Hrabětem a taky sezimoústecký Zlatý západ jezdící na kemp u Řípce, táborského Černého bizona i Svobodnou stezku i tamní Sascaton. Na jihu trampovalo i pražské Dvojitě Fň a tak bych je snad zařadil i do naší lokality, vždyť Židárna jim byla vším. Vždyť i tamní pamětní desku zahynulým kamarádům odhalovali oni a pořádali zde i potluchy – třeba s T.O. Měsíc z Týna n. Vltavou a

s Rákosníky, ale jezdili i na

„Sluňák.“ Zapomenout nelze ani na slavné

„mrchožrouty“ T.O. Černý sup. Co ti se jen vždycky nazlobili když slyšeli toto pojmenování. Trampská osada ale vznikla třeba i v Borovanech (bohužel jméno už jsem zapoměl, vím jen, že šerifem tam byl Luboš – Čárli) a na jejich ohni v Borovanech nescházel ani krajský šerif Cody Bill, či Hvězda Jihu s Andělem a tehdy ještě s Rost'ou Černým z pozdější Blanice. Nelze

nevzpoenout ani na slavné časy Sdružení bechyňských samotářů se šerifem Babočkou. Pořádali jarní, letní podzimní i zimní Indiánské hry... a vůbec by nebylo špatné, kdyby třeba nějaká z mladých osad chtěla na tuto tradici navázat. Vzpomínám na T.O. Zlámaná grešle, která měla srub na 9. míli, na T.O. Smolaři, na nezvyklou R.T.O. (rybářskou) Žbluňk a šerifa Jacka Bidla, tehdy z rybářského učiliště ve Vodňanech a pozdějšího šefa pstruhové farmy v Anníně.

Z Budějčáků bych uvedl třeba T.O. Ontário, Westend či Údolí hladu. A pokud se mám vrátit k rodným Strakonícím, pak musím jmenovat i svou domovskou T.O. Stříbrná hvězda, za níž jezdila třeba i Maud z Chrobol (později první manželka Rosti Černého), Jessina – co v srpnu 1968 emigrovala do Německa a taky Mlidref, Jana a já (vlastně jediný kluk) Jatečák. Pod stejnou domovenkou, doplněnou o kompasovou strelku, jezdili i kamarádi ze severu, z Liberce: šerif Sandy a

taky Ferry, Keny. První výroční potlach jsme pořádali 15.6. 1966 na Hrádku, kousek od Chýnova. Jako trampské místo už bohužel neexistuje. Je to už všechno dávno, co jsme to prožívali a snad to někdo viděl i jinak než já. To je pochopitelné. Ale pozor! Zdaleka to není výčet všech trampských osad jihočeského regionu, ten se snad ani v úplnosti sestavit nedá. Tohle jsou jen mé vzpomínky na kamarády a osady, které už buď zanikly nebo se přetvořily do jiné podoby, ale stále aktivně jezdí a ví se o nich. A hlavně – patent na rozum nemá nikdo z nás, tedy ani já a tak sorry, kdyby mé vzpomínky třeba nepřesně odpovídaly skutečnosti....

Jatečák

NA ŠUMAVĚ POD PAROU

No, je fakt, že pára pod šumavským vrcholčkama nejní vlastně nic nového. A nemyslím tím ovšem ty časy, kdy barabové teprve pokládali šiny pro ocelový oře, jako spíš současnost, kdy ale stejně typický pískání parní pišťaly uprostřed zelených hvozdů zrachlí tep a rozbuší srdce všem milovníkům neopakovatelný atmosféry nostalgického cestování historickým vláčkem.

„V dále duní rachot kol naší starou tratí...“ Si možná začnete zpívat, když tenhle vlak, složený z historické vozů mezi nimiž je bufetový i vyhlídkový, na trati spatříte. I letos, jak už se stalo zaběhnutou tradicí, oživil kouzlo starých zastávek a málem zapomenutých nádražíček. Jenže – smůla. Letošní sezóna parních vlaků už je prakticky za námi, ale

ten, kdo to nestihnul, si může tohle vzít i tak trochu jako tip na to, jak netradičním způsobem dorazit na zajímavá místa k započnutí přímových vandrů, anebo se věnovat putování cestě jako takový. A to rychlostí nevhodnější k pozorování všeho toho okolo. Oblíbený šumavský lokálky vás provedou třeba rozhraním Mrtvého luhu do míst soutoku Teplý a Studený Vltavy, dostanete se s nimi do nejvýše položené železniční stanice u nás – Kubovy Hutě, za krásama renesančního Krumlova i do

Volar s jejich typickými barákama šumavského typu... ale taky až do Nového Údolí (8 kmk cesta sem z Černého Kříže může být směle označena za nejpomalejší lokálku u nás. Vždyť tuhle etapu jede vláček skoro 20 minut). To ale vůbec nevadí, můžete se aspoň v klidu kochat vším tím okolo a těšit se, že na konečný najdete třeba Muzeum šumavských lokálek a taky nejkratší mezinárodní trať s funkčním modelem parní lokomotivy na níž se taky můžete povozit, než vyrazíte po svých třeba na Třístoličnick, Ke

Schwarzenberskýmu kanálu nebo na Mechově potok...

Objevit kouzlo zapomenutých parních železnic nám už řadu let dovoluje iniciativa českobudějovického Stocker klubu, který tyhle vyhlídkové jízdy historických souprav provozuje. Nejní to teda žádná převratná novinka, přesto ale letos na poslední chvíli nastala podstatná změna. Místo oblíbeného a věčně „žízňivého“ Kafemlejnku, táhnul

letos starý zelený vagónky Bejček. Že nerozumíte? Tak teda upřesním... alespoň teda natolik, nakolik se mi to jako laikovi podaří.

Původní lokomotiva ř. 310.093 byla už v havarijním stavu a musela být nahrazená jinou. Nejni ani divu. Tahle mašinka, s typickým baňatým jiskrojem (ale nemylte se, ani ten pro ni nebyl typickejší, svýho času měla i komín vysoký a šíhlejší) skončila svou službu, tuším už před r. 1974 a to na vlečce cukrovaru v Turčianské Teplé. Sice se o její

rekonstrukci uvažovalo, ale skutek jaksi utek a tak jí nakonec před likvidací zachránila iniciativa bláznivejších fandů, který jí vyměnili za hromadu šrotu o potřebný váze. A tak nakonec naštěstí jezdí dodnes. A Bejček? To je taky lokomotiva, tentokrát řady 423, tudíž o něco mladší. Přesto ale ne nezajímavá a tak

mi dovoďte pár slov k její historii.

Na konci I. světové války jsme měli v r. 1918 po Bavorsku a Maďarsku druhou nejrozsáhlejší síť místních drah a vzhledem k rychlému rozvoji našeho průmyslu byl brzo pocíťovanéj problém s jejich obsluhností, konkrétně pak nedostatek lokomotiv o patřičným výkonu. Čtyřistatřicetadvacítka byla, vlastně po starších Rakousko-Uherských mašinách, už cele vyvinutá pro československý dráhy a navíc už taky označená podle nového systému ing. Vojtěcha Kryšpína z r. 1920. Její výroba probíhala mezi léty 1921 – 46 a převážná část z 231 vyrobených lokomotiv spatřila světlo světa v pražské Kolbence, i když svojí hřivnou přispěly i Adamovská strojírna a epizodně i Škodovka. Jednotlivé vyrobené série se lišily nejen výrobcem a rokem výroby, ale i podle toho zda šlo o stroj (a teď promiňte laikovi jeho neodbornost) na tzv. „mokrou páru,“ či parním malotrubnatým předehřivačem a podle toho i různým typem brzd. Právě díky těmto novým předehřivačům páry tak nová a na tehdejší dobu i moderní čtyřspřežní tendrovka, dokázala navíc ušetřit i uhlí a vodu – ta se čerpala do nádrží po obou stranách kotle a do vodojemu pod uhlákem – který s sebou mohla vézt až 10 kubíků. Dodám jen, že vodojemy (alespoň už ne funkční) už jsou na našich nádražích k vidění už jen sporadicky a tudíž i při šumavských jízdách musí šmírem a sazema vonící krasavici „dozbrojovat“ za svých cisteren hasiči. Většinou se tak děje veš stanicích v Polečnic, Polný, ale třeba i v Nový Peci.

S těmahle novými lokomotivama jste se hned od počátku mohli setkávat na všech vedlejších tratích, obzvláště pak se osvědčovaly na těch kopcovitejch. Rychlostí až 50 km/hod dokázaly utáhnout 1 000t vlak a proto se jim ne neprávem přezdívalo Bejk, Bejček. Byly provozně nenáročný a oblíbený a snad i proto, když už i poslední z nich skončily službu u ČSD (1982), mnohde ještě pokračovaly na

různejch vlečkách nebo dosloužily jako vytápěcí kotle. Dnes už jich existuje jenom pět....

No a kdože to letošní léto brázdil tratě pod šumavskými horami? Podle čísla 041 za typovým označením, by se mělo jednat o stroj z druhé výrobní série (31 – 106), který Kolbenku opustil v r. 1924 a za první republiky zřejmě sloužil na Slovensku, neboť jeho totožnost je v letech 1938 – 41 dokladovaná u železnic Slovenského štátu. U ČSD pak tahle lokomotiva, jako jedna z posledních své řady, dojezdila v ostravském depu (Šerpo, Pevo a ostatní z ostravského ajznbónu a T.O. Psanci – nesloužili jste na ní?) a bez zrušení pak byla přímo převedena mezi historická vozidla. Po zřízení ČD Cargo byla

převezená do Frýdku – Místku a dnes je součástí kolekce historických vozidel v muzeu Lužná u Rakovníka. Odtud pak byla letos nasazena na letní šumavskou trať jako náhrada za nefunkční 310. ani její provoz ale nebyl bez problému. Po příjezdu do budějckého depa bylo u ní zjištěno prasklé ojnicí ložisko, což sice nebyla závada neřešitelná, ale určitě čas a zázemí si to taky vyžádalo. Další problémy pak byly během letního provozu i s kompresorem, opět

ale nic, co by se nedalo zvládnout, ale i tentokrát musely zasáhnout šikovný ruce budějckých fandů, bez kterých by tyto nostalgické letní parní jízdy vůbec nemohly existovat. Tenhle článek je teda vlastně i takovým malým díkuvzdáním všem kamarádům z modré armády za tu hromadu práce, kterou díky jim za ty desetiletí jejich mašinky odvedly a bez které by to nešlo. Takže až si příště pošlapete vandrem někde kolem šumavských kolejí a „uslyšíte hvízdání,“ nemusí to bejt zrovna Křesťanova písnička....

Jožin

VEČER S KOTVOU A INDIÁNY

Ačkoliv prázdninové měsíce představují pravidelnou pauzu i v sérii pravidelných zpívaných, připravovaných SOČB, došlo letos v červenci k příjemné výjimce. Ta byla vlastně podmíněna tím, že se západočeská Modrá kotva vydala na týdenní vandr po jihočeských trampských lokalitách. Jedno z večerních zastavení tak příhodně

skončilo v Besedě, kde Modrá kotva střídavě s domácí Zlatou řekou poctivě probraly své zpěvníkové repertoáry. Byl to, navzdory dusnu vystřídanému přívalovým deštěm, skutečně jedinečný hudební zážitek, když Bed'a se svým sedmičlenným hlasovým doprovodem spustili své hity, které už jim d oslova přešly pod kůži. V tomhle mohutném složení je Jižani slyšeli vlastně poprvé a přítomné vedle báječných sehraných vokálů upoutal i nádherný hlas zpěvačky Nadi. Smutnou vsuvkou pak byla čerstvá zpráva o nečekaném úmrtí dvou kamarádů (Bizon + Hamoun pozn. red.)z jihočeských trampských kruhů.

Svou premiéru zde měla také velká indiánská vlajka, kterou z Kanady přivezl kamarád Dipl (Standa Pečenka) jako dar od jeho přítele, náčelníka kmene Mohawků, národa Huronů. Snažil se mu přiblížit filosofii českého trampingu, kterou náčelník Running Bear (Běžící medvěd) prý shledal velmi podobnou jejich stylu myšlení a jako přátelské gesto poslal po něm českobudějovickým trampům vlajku tamních indiánských válečníků.

Byl to bohatě naplněný večer všedního dne a rozcházelí jsme se jen neradi, ale všechno, i to nejkrásnější, má prostě jednu svůj konec.

SOČB

INDIÁN

cizí melodie - píseň T.O.ZTRAC.NADĚJE)
slowfox 1919

1. Z šedé mlhy nad řekou je závoj stkán,
po ní "sybe" to v kanoi in-di-án.
In - di - án, (je) ste-pí (je) pán,
v tvář! válečnou barvou je malo-ván.

T: Karel Kuthan - Švec (tvrdí trampové)
J.Rössler - Ořovský (tvrdí vodáci)

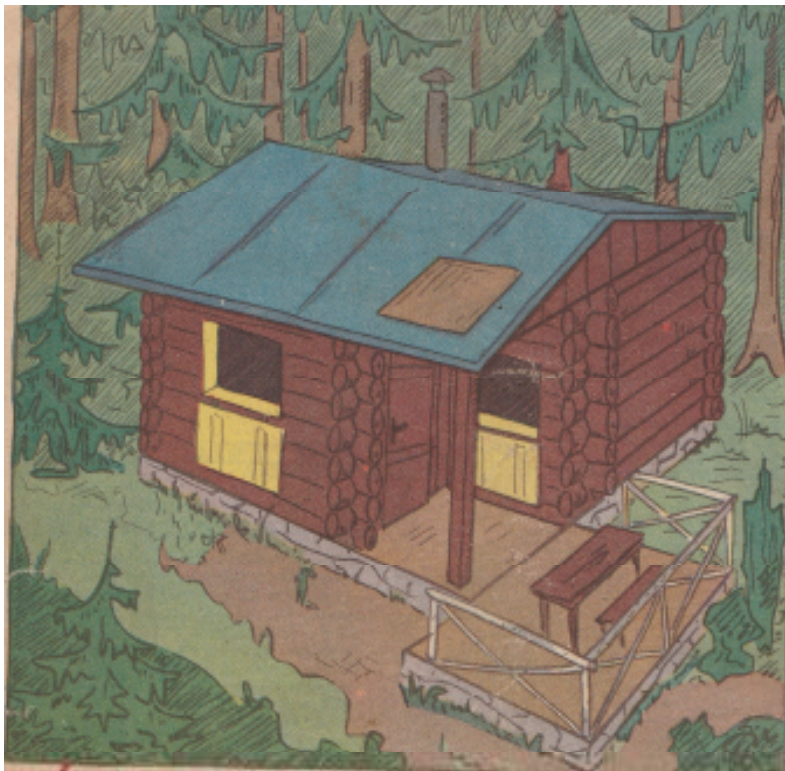
- 2/ Plujem, plujeme
po řece Vltavě,
naš cíl je ještě
v daleké dálavě.
/: Sluníčko zakratičko
zajde za hory
a lesy krvavě :/
- 3/ Podzimní vítr
když po řece burácí,
na vlnách bouřlivých
lodě se potácí.
/: Šťastných cest konec jest,
do zimních přístavů
lodě se navrací :/

jiný používaný text u 2 a 3 sloky:

2/ Z pasu vytrhl indián lesklou zbraň, z výše již rudý Komanč se valí naň.
/: Nožů lesk, seker třesk, - do dravých proudů Ohia rudoch kles :/

3/ Podzimní vítr nad řekou burácí, prázdná kanoe se sem tam kymácí.
/: Indián, stepí pán do věčných lovišť byl povolán :/

POJĎ SE MNOU DO CHATY ...

poslanou puzy ves: az nad zadveři. Poda
pozem stajny pdorys jako pflsemí.

Okna chaty, dvě v obývací místnosti a j
v ložnici, jsou zapečetěná, podobně
železných vozech. — Okenloe mají
při dolním okraji a spoštějí se d
ukazuje vyobrazení. — Pokud jde o
okna, navrhueme další praktický osvěd
novinka. Jsou to dvojitá okna, ovšem s
zsed ve dvou rámcích. Jsou sestrojena tak,
okenní rám je s obou stran, vnitřní i vnř
opatřen sklem, takže meziokní je tvořeno p
vě silou (tlačoučkou) rámu. Tato novinka
velmi dobře osvědčila. Izoluje daleko lépe
okna jednoduchá, nazabere více místa a n
drahá.

Jak je vidět z plánek, je v obývací
sporák, vedle něho sklopně uoyvedlo
leko stolu vhod do skřipku (padací dveř
Ložnice je řešena tak, že mezi lůžky (dvě n
sebou) a stěnou zbývá volná prostora pas
ník. Přístup na půdu je dvířkami ve stře
ještě ovšem nutno přistavit šestřek.

Obývací místnost má rozměr 400×275
ložnice 250×225 cm; na verandu tak z
rozměr 225×150 cm.

Kryt střechy provedeme podle volby buď
beroidem, krycí lepenkou neb eternitem. Je
ještě ovšem nejpěpř.

Vnitřek chaty je vyložen
která buď můžeme nalakov
bo pokryt rákosem a omítnout
obývací místnosti a ložnici na
nolků, nýbrž jen z přímou. Vchod do ložnice
opatřen dvojitými stáči sávkou buď látkou
a hřebíkových sávkou.

Celkový rozpočet na chatu činí (bez materi
bo zařazení) asi 5 000 Kč.

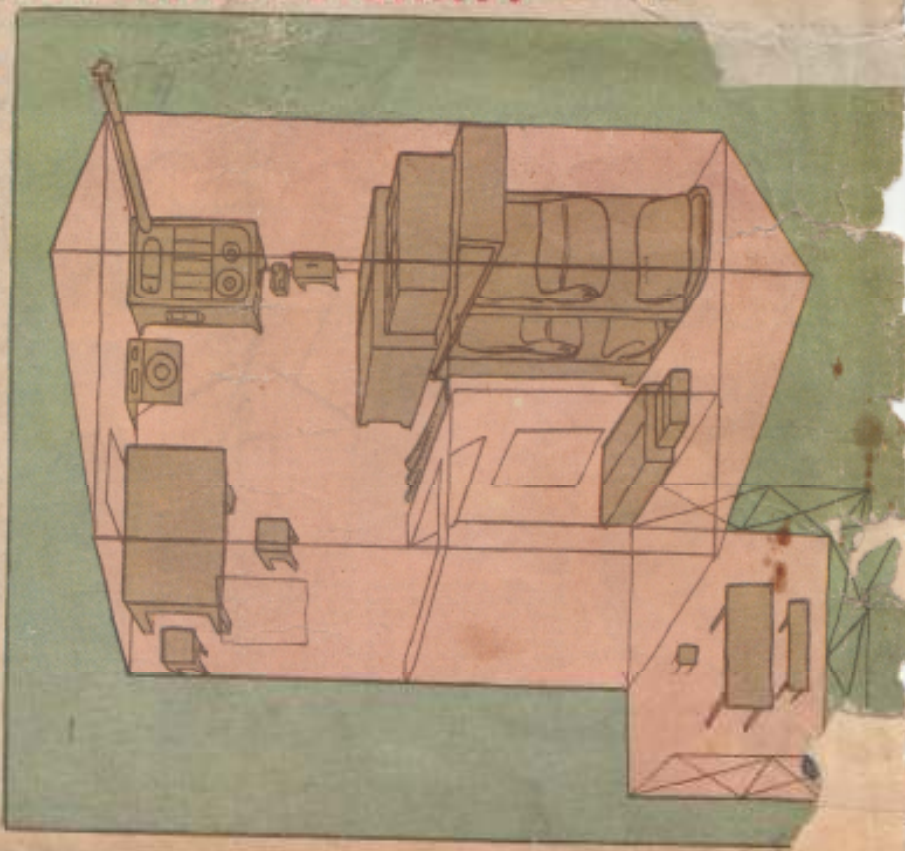
NÁVRH WEEKENDOVÉ CHATY

jeho ložnicke jara př
okaps 1 letu praktický
a dobru veskandlovou
u to opatř chatu, která
ci osvědčila a její pro
řeše jsou svému ma
poodstavských lesích.

má základní rozměr
jak se až dosud nejlépe
4,5 metrů. Výška až
dolnímu okraji štítu činí 220
m, štít je vysoký 140 cm.

Jele je = obrázku zřejmo
jeji chata na kamenné pode
dívce, jež poněkud přesahuje
lastní rozměr chaty. Podzemní
je rozvedena u vchodu tak,
e tvoří prostor pro síť a la
ci; toto rozvedení ovšem upra
me podle podmínek terénu.

Chata je arobena z hranolů
nebo z kamennů o průměru
1—16 cm; je to tedy skutečný
ub, nikoli příhenná bouda. Zád
veř je otevřená, ale kryté
řechou. Jako velmi praktickou
vinku navrhueme okno ve
řeše nad tímto zádveřím, čímž
sáhneme jednak jasněho o
šleatě této veskandlové, jednak
už více světla pro okna do
stuce. Toto střední okno přau
osleku lepším dojmem, je-li
crystalického, neprůhledného
la, není je-li ze skla přehled
ce. Rozhodneme-li se pro lo
okno, pak ovšem musíme
mání? (F. K. S.)

Sobota a neděle? To je na chatě nejvíc práce. Jestli nevěříte, přijďte se na nás podívat! Od nádraží se dáte vpravo, pak podél řeky, přes přívoz, lesní cestou kolem fořtovny a už nás uvidíte. Nejdříve musíme v chatě zamést. Táňa s koštětem je prostě rozkošná. Působnými pohyby ji předčí leda Pedro, pracující host z blízké osady *VĚTRNÁ RŮŽE*, když myje okna: rodina usoudila, že se tak Táně dvoří. Může tomu tak býti, protože po každé přijde splnou náručí roští (místo růží).

V sobotu odpoledne je po lesích všude boží dopuštění. Děvčata a vdané chatařky napodobují Boženu, ana u potoka pere. Mládenci a otcové provozují místo chrápání skutečné cviky s pilou, mávají po lešetínsku kladivem, narovávají hřebíky, opravují na střeše vadnou lepenku. Ani poupata nesmějí zahálet. „Věrko, dojdi k paní Uškrtové, že pěkně prosíme dvě láhve piva a jednu sodovku. U kupce koupíš tuhle do konvice petrolej.“ Fred a jeho dvojče Mirek plejí plevel a trávu na volleyballovém hřišti. Měla bys Mary také plít, štíhlá linie zaručena! Mary však dává přednost jinému způsobu odtučňování: myje boty, ano, umývá je hadříkem, všechny ty zablácené „lesní boty“ a hlavně speciální dřeváky, do nichž se nazouváme, abychom je na prahu chaty zase vyzuli a nenosili dovnitř ani les, ani dno úvozové cesty. Díváme se na proměnu těchto bot, když je namazala a některé i vyleštila k nedělní vycházce do vesnické kaple a večer na tu smutnou cestu do městských ulic.

Kdo si myslí, že chata je hotová, velice se mýlí. Chata není nikdy hotova! Nepotřebujete zlepšit větrání? Na příští sobotu vymyslíme pro ty, kdož nemají fantazii, jiné zaměstnání: mohou dlížit cestu k pumpě nebo do idyly. Udžovat koupaliště je také záslužná činnost. Přijdou jarní vody, poboří schůdky. Nebo si letos pořídíte můstek, jakousi lavičku k mytí nohou a k mytí vůbec, když dno řeky není zrovna písčité? Nejtěžší prací je odvodňování: krumpáč, mozoly, rugoly, pot a hlad. Zato bydlí chatařské panstvo pěkně v suchu, i když – no, znáte to. Vím však ještě o jedné příjemné práci. Půjdeme na bylinky! Jahodové listí, borůvkové i maliní máme sbírat z jara, kdy má největší sílu. Sušíme je na čaj anebo je nejdříve fermentujeme (pane inženýre, jak se to dělá?) apak je sušíme, co je ještě lepší. Kolik rukou, tolik sběračů šalvěje, mateřídoušky, jitricele na rány i zeměžluče na zkažené žaludky. Později budme chodit na jahody a na houby, ale do té doby ještě trocha vody uplyne....

Radosti předválečného trampského chatařského života jsme se vám pokusili přiblížit výňatkem z Rodokapsu z třicátých let...

CO TAKHLE TROCHU COUNTRY KLASIKY?

https://www.youtube.com/watch?v=eMqKv7BOg_s#t=12

<https://www.youtube.com/watch?v=UiSMyyj-Ac>

<https://www.youtube.com/watch?v=i0B-cUxk4Do>

a jak bylo na kovbojských hrách...?

+++++

+++++

+++++
+++++

FRANK

TRAMPSKÁ „PRIVILEGIA“

Zdá se to neuvěřitelné, ale tramské hnutí u nás už brzy dovrší (nebo už dovršilo – o tom se stále vedou spory magickou hranici 100 let. Za tu dobu jím prošlo cca pět generací a s každou z nich přicházely jiné, nové, mnohdy přísnější, jindy zase zcela nesmyslné, leč přece jen zákony o chování se v přírodě. Nemluvím teď o těch nepsaných, jimiž se český zálesák řídí a jejichž neplnění by považoval za prohřešek proti své cti. Jsou ale i jiné paragrafy, nad nimiž sice potají žbrbláme, ale zároveň si neuvědomujeme, že by také mohlo být daleko hůř. Kdo ví? Možná, že právě kvůli trampingu a tak výraznému počtu lidí vyznávajícím tento životní styl, u nás ještě nedošlo (byť takové pokusy již byly a čas od času se opakují), k nejhoršímu – alespoň z našeho úhlu pohledu.

Teprve při pohledu na zákonodárství nejen našich nejbližších sousedů, ale i jinde ve světě si uvědomíte, jak benevolentní přístup k věcem s trampingu souvisejícím náš právní řád chová.

Začněme třeba tím, že jinde ve světě by nebylo jen tak možné zajít si do lesa na houby, volně se utábořit, rozdělat oheň, procházet se lesy kde nás to jen – pokud to není přímo rezervace – napadne. A co víc. Při pohledu na jakéhokoliv trampa uvidíte, že mu třeba u pasu, ze žracáku, z kapsy od maskáčů... číhá kudla tu větších, tu menších rozměrů, přesto však nástroj, bez kterého by vandrák nedal ani ránu. A zákon? Tváří se shovívavě. Ale pozor na překročení státní hranice. Snadno byste s ním totiž mohli mít velké oplétačky. V Německu správně u sebe nesmíte mít nůž, jehož střenka přesahuje 10 cm a zavírák ne delší než 8,5 cm, v Rakousku ho můžete mít pouze zehdy, prokážete-li, že jste myslivec a jdete právě na lov a vůbec už nezáleží na takovém paradoxu, že si tam třeba zase naopak může každý plnoletý koupit bez povolení

třeba brokovnici. V zemích Beneluxu u sebe nesmíte mít ani příborák! A za kanálem La Manche? Tam se nesmí nosit vůbec žádné nože a zbraně, včetně jejich napodobenin (ani jednoduché vzduchovky), ale nesmíte mít u sebe ani nic, co by se noži třeba jen vzdáleně podobalo. Na jedné straně se tomu nesmíme divit v zemi, kde mnohdy platí ještě středověké zákony (z domu nesmíte vyjít ani s nůžkami), na druhé straně je to zvláštní v zemi, kde vymysleli skauting. A ještě víc na pováženou je, že takový Angličan či Ir taková nařízení bez odmluvy dodržují, ale zároveň na imigranty v no-go zónách jsou všichni krátcí. Nemohu, než si to dát do souvislosti se snahou EU odzbrojit i všechny naše spoluobčany a takto nesmyslná uzákonění zavést šmahem v celé Evropě.

K tramským zvykům patří, už kromě výše uvedeného, vyjet si ven a v lese si třeba zpívat a hrát na kytaru – na západě nemožné a neproveditelné a to dokonce ani v ruské tajze nebo Kanadě. Policie vás může kontrolovat, hudební nástroje zabavit a vrátit až při odjezdu. Na jedné straně je to pochopitelné s ohledem na rušení zvěře... nechápu však, že pak nikomu nevadí reprodukováná hudba z autorádií...

Dalším tramským „privilegiem“ je i jeho praktikování z našeho úhlu pohledu. V zahraničí totiž většinou všude všechno někomu patří a to je nepřekonatelný průser. Cedula No Entry, Private apod. vás spolehlivě zastaví a pokud ne, učiní tak rozhořčený majitel, který mnohdy neváhá ani střílet. A když vás v některých státech USA nachytají s nožem u pasu, vyfasujete 48 hodin v pokojíčku s filtrovaným vzduchem ani nemrknete. Nikde jinde na světě se jen tak neseberete, nesbalíte si věci, neseberete nůž a kytaru a v maskáčích hurá do lesa, k řece, k rybníku. Když to teda vezmete tak kolem a kolem, tak i když u nás není zdaleka všechno ideální, tak... Není to třeba i zásluhou trampingu?

V Německu považují maskáče za uniformu, jejíž neoprávněné nošení vás může přijít až na tři roky lapáku – asi už nechtějí znovu riskovat aféru podobnou té s hejtmanem z Köpenicku. No a tak vždycky když se courám třeba po bavorské straně Šumavy, mám takový divný pocit. V Irsku jsou třeba zase všechny rybníky soukromé a obyčejné vykoupaní už se posuzuje jako vloupání, V Itálii nesmíte sbírat houby (a když, tak jedině na zvláštní houbařský pas), v Holandsku nechte raději všechno na zemi nebo tam, co to roste, včetně blbých šišek jako suvenýru a o soukromých lesích obehnaných plotem není asi třeba se zmiňovat.

Takže si važme všeho, co nám naši předchůdci „vybojovali,“ či lépe řečeno nedali si vzít a i když se vám může lecos zdát za starou belu, nezoufejte – může být hůř. Ale aby nebylo, od toho jste tady vy i my se závazkem nedopustit, aby tomu bylo jinak a tramská privilegia stále existovala. Howgn!

Qualetakwa

TIP NA VANDR ? Co takhle luČ ?

Máme to září a vodácká sezóna je pomalu za námi. To ale neznamená, že by zčista jasna na kraj kolem Vyššího Brodu padl nějaký příkrov zapomnění a ten zůstal liduprázdným, že nemůže nabídnout víc, než je letní splouvání Vltavy. Vyšebrodsko oplývá mnoha dalšími zajímavými místy, z nichž některá už jsme na stránkách Jižana avizovali jako případný tip pro všechny, kdož obouvají toulavé botky. V takto nastoupeném trendu hodláme pokračovat a pro

tuto chvíli jsme tu s nabídkou pro milovníky dalekých výhledů ze scenérie divoce rozeklaných skal. A nebudete muset chodit daleko. Čertovu stěnu zná snad každý, méně

z vás ale asi navštívilo a věřte, že neprávem opomíjenou, protilehlou Luč, s jejím neméně zajímavým skalním labyrintem. Možná se vám bude zdát cesta poněkud náročnější, přesto si jich nenechte ujít a vydejte se na ni.

Nejvhodnější bude začít ji v Lipně nad Vltavou (třeba po prohlídce tamní stezky v korunách stromů), kde podle mapy nabereme potřebný směr. Projdeme pár set metrů lesní cestou a vynoříme se na louce nabízející nám z přírodního sedélka první příjemné výhledy do kraje. Před sebou máte působivé panorama s dominantou malšínského kostela na obzoru. Nic pak nedbejme toho, že počáteční (žlutá) turistická značka

uhýbá k protilehlému lesu – tam se vlastně jen zbytečně motá mezi stromy a vám docela postačí držet se polní cesty, po níž dojdeme až ke Dvorečné s několika hezkými lidovými stavbami. Zde se pak napojíme na modrou značku, jejíž trasu budeme po kamenité stezce sledovat po zbytek cesty.

To, čeho se obáváte, se pak stává skutečností. Hned po opětovném vstupu do lesa, jen po necelých pár desítkách metrů, začíná cesta strmě stoupat a lepší už to nebude.

Naopak, výstup je stále příkřejší. Není divu, vždyť se škrábeme na jeden z nejvyšších vrcholů v okolí. Jistě tedy uvítáte, že zhruba v polovině cesty na vás čeká odpočivací lavička, sestavená z balvanů z okolí. Na tu jistě usedne každý rád, setře pot z čela a bude chytat druhý dech. To už ale k takovému putování patří. Ani se věřit nechce, že někde hluboko pod vámi, v nitru hory, vede 3,6 km dlouhý tunel, kterým proudí voda z podzemní elektrárny Lipno I do vyrovnávací nádrže Lipno

II. Obtížněji schůdný terén pak pokračuje i nadále, ale nás přece jen divoké stoupání konečně dovede k prvním skalním uskupením, což je znamením, že se konečně blížíme k hlavnímu hřebeni a vrcholku hory. Stezka se pak proplétá mezi žulovými balvany a útesy vzniklými mrazovým zvětráváním. Skály jsou to působivé a i když jistě svůdné na pohled, doporučujeme koukat se i pod nohy, protože zde často přeskakujete z kamenu na kámen a pořídít si právě zde nějakou zlomeninu, by jistě nebylo nijak radostné. Všude kolem sebe vidíte různé jeskyňky, převisy a přes nahodilé průseky i zajímavé výhledy kraje. Luč je součástí NP kde je možno pozorovat i rozsáhlé lokality pokryté skalní sutí, méně známá kamenná moře na svazích do vltavského údolí a již zmiňované masivní skalní útvary. Nejedná se o jehož dominantou je nějaká stavba, kochat se tu můžete „JEN“ přírodními krásami. To nejhezčí vás ale teprve čeká.

do

místo

Když totiž pěšina začne mezi hustými smrčinovými nálety, byť nepatrně, klesat, dostanete se konečně k tomu hlavnímu. Před vámi se náhle tyčí seskupení balvanů s obrovskou skálou zvanou Kazatelna. Jako každý, ani vy jistě neodoláte pokušení výstupu na ni. Ale pozor! Toto rozhodnutí může být také dost nebezpečné, protože během výstupu musíte zdolat několik skalních bloků a nakonec žebřík, vedoucí jakoby do nebe. Výsledek ale stojí za to. Jako na dlani se před vámi otevírá panorama Lipenského jezera i s přilehlými obcemi. Oči ani nemůžete odtrhnout a dlouho se přemlouváte k odchodu.

Sestup, který vás čeká, je pochopitelně zase strmý, ale můžete si ho třeba zvolnit jednoduchým křížováním lesem a sběrem hub. A dávno už jste jistě pochopili proč jsme pro odpích k výstupu zvolili Lipno a ne

cílový bod v Loučovicích – ten výstup by byl totiž daleko delší a i když na vrcholek vede ještě několik tras, cesta z Lipna je asi nejjednodušší a nejkratší. V Loučovicích máte konec konců navíc i tu možnost volit mezi odjezdem autobusem či vlakem... ale úplně nejlepší by bylo ještě navázat na putování Čertovými proudy, kde je to také moc báječné, ale o tom třeba zase někdy příště. Tak Ahoj a užijte si to....

Redakce

TELETINA

Telepatie... teleportace... telekineze... televize... telemost... a samozřejmě i tele jako pojmenování živočišného druhu, to vše v sobě skrývá jeden a ten samej slovní základ. Ale mezi tímhle slovním stádem telat se vyskytuje ještě jedno, pro nás snad to nejznámější. Totiž tele jakožto originální torna vláčená trempířema na hřbetech už celá desetiletí.

Co různých druhů batožin už nám prošlo pod rukama. Dnešní popelnicový typy batohů, do nichž jde bez rozmyslu nacpak jakkoliv cokoliv, by byly v dřívějších časech věcí nedůstojnou zálesáka. A i když snad jsou ty dnešní, anatomicky tvarovaný, vhodnější pro záda, přesto mají klasický „telata“ svý jistý kouzlo a k historii trampskýho národa bezpochyby patří. I dnes jsou velmi oblíbený, ale málo k sehnání a když, tak už spíš jenom jako sbírkovej kus – alespoň jsem už dlouho venku nikoho s ním neviděl. Taky už se na nich a jejich vzhledu podepsal čas. Dobře zabalený tele ale bylo určitou vizitkou svýho majitele, kterej věděl jak si poradit se všema těma řemínkama., karabinkama, přezkama, úchytama, ale hlavně jak úsporně vyplnit a poskládat úložnej prostor, Jó, hodit si na záda batoh jako lod'ák, to nejní umění, naproti tomu řádně zabalit tele už se řadí k trampskejmu znalostem. Kolikrát přebalujete, než jste se vším spokojený.

Tyhlety batohy se srstnatým víkem používala už před I. světovou válkou německá i rakousko-uherská armáda (první se objevily vlastně už před přelomem století) a jako vojenskou tornu je v r. 1918 převzala i armáda československá, kde sloužily k nošení vojenský výstroje pod názvem torna vz. 27. I ty pozdější – vz. 34 – jsou vlastně jen modernizovaný typy z Velký války. Nejtýpičtější a u nás asi nejvíc rozšířený jsou pak telata vz. 39, šitá pro Wehrmacht (raritou jsou prej modrošedý šitý pro Luftwaffe, ale ty jsem nikdá neviděl) se speciálním nosným řemením, který bylo možný využít i pro jiný účely. Víko bylo údajně z telecí kůže (odtud i lidovej název „tele“) i když se pak podobný torny vyráběly taky, na nichž už ale třeba ta chlupatina byla pro nedostatek materiálu nahrazená kouskama kůže různých barev nebo jen obyčejným plátnem – i v tom případě si ale torna i bez svýho typickýho znaku svůj název udržela.

K teleti patřilo i hliníkový kování a řemínky na uvázání deky nebo celt, ale třeba i kabátu, který se na tzv. bandalíru a ve ešusy nebo feldflašky. mohly někomu vadit,

Mnoho trampů už od používalo a používá pro jejich praktičnost. nehledáme maršálskou telete toho tolik nevejde.

deka a celta a hlavní bylo to, že ve vojenskejch výprodejích bylo dostupnější než usárna, ta lehká torna americkejch špiónů. Ta už je mezi trampskejma tornama takovej šlechtic, pro začátečníky se hodilo spíš tele. I tak bylo třeba jeho balení zvládnout, už jen proto, aby pak to tele nebylo těžký jako kráva. V různých objemech a provedeních se nosilo ještě v 70. letech a občas na něj narazíte ještě dnes i když spíš už jen u těch věkově starších, protože jej ve velkém míře vystřídal uzdy domácí provincie. Pokud chcete tenhle srsnatej poklad sehnat dneska, pak snad jenom na nějakým aukru a to už se ceny pohybují kolem tisícovky i vejš, podle toho, z jaký doby pochází...

Jožin

KAMARÁDŮM...

Nedávno jsme měli malou slezinu s Petulčkou z S.T.O. Soumraček (rodná osda – Země severu), probírali jsme plzeňský tramping, od shora dolů, co nás prostě napadlo a přitom jsme občas jukli do počítače. Když Petula viděl jaké tam mám linky, slíbil jsem mu, že mu nějaké pošlu. A když jsem to udělal, využívám teď toho, abych to přeposlal i vám, kteří bystě o to mohli mít zájem... včetně mých poznámek..

<http://www.raft.cz/cechy/>

- když si to otevřete, vyberete si ze seznamu řeku (potok) a u všeho máte kilometráž, mapy, fotky, jezy, tábořiště

<http://kawi.cz/>

- tadý si nejraději otevírám ty zatopené lomy, to je pošušňáníčko....

<http://www.zanikleobce.cz/>

- nejlepší je otevřít nahore oddíl „databáze“ a pak hledat podle abecedy, bomba...

<http://mapa.opevneni.cz/?n=49.351265&e=17.317234&r=312aae038&z=8&m=t>

- tohle je taky ndhera, interaktivní mapa čs. opevnění. Já si vždycky ve sloupci vpravo otevřu „Lehké opevnění 1936“ – „ZVV Praha“ a loznačím si objekty a pod tím „Lehké opevnění 1937-38“ – „I. sbor“ – „objekty“ To jsou vlastně všechny řopíky na západě. Na mapě si nazvětšuji oblast kterou potřebuji a pak se kochám. Je tam třeba i náš bunkr, který jsme „anežtovali“ v r. 1967

<http://dbase.ropiky.net/dbase.php?objekt=1075718128>

Abych vás moc nerozmazloval, tak by to pro začátek stačilo a abyste tak ještě mohli stihnout nějaké domácí práce. Váš

ČÁRA

POVSTAŇTE, KAMARÁDI...

Jsou telefony, které potěší, ale taky takové, o kterých si později říkáte :“Že já to vůbec bral.“ Tahle zpráva, která přilétla éterem snad ani horší být nemohla.

„Umřel Bizon“ – dvě prostá slova svět jakoby se náhle zastavil. Rozum odmítá a nebere to a až po nějaké době se vám chce říci: “Tak tenhle poslední fór se ti kamaráde fakt nevyvedl.“ Chtěli jsme si toho přece ještě tolik říct, tolik toho prožít a udělat. A teď jen můžeme diskutovat, jestli tohle léto bylo či nebylo dobré, protože jsi neodtáhl sám, ale předešli tě ještě další kamarádi. Jenže život je to co máme a ne to co chceme a my nemůžeme popírat přirozený řád věcí.

FRANTA BÍZEK – BIZON

Na svou poslední stezku odešel v období, kdy ulice měst sálaly horkem (24.7.2016), o nedělní noci – jakoby jeden z víkendových vandrů vystřídal za jiný, trvající nekonečně déle. A jako ostatní před ním i on bez varování. Můžeme si stokrát opakovat, že život není spravedlivý a někteří z nás z něj odchází příliš brzy, ale nakonec nám nezbyvá než to stejně nechat jen tak běžet, protože bojovat se smrtí je předem prohraná bitva.

Někdo do našeho života vstoupí rychle a rychle z něj zase odejde. Jiní v něm naopak nějakou dobu zůstanou a zanechají po sobě nesmazatelnou stopu. Takovým byl i BIZON. I on patřil do velké party milovníků přírody a sounáležel s ní. Tramping je hra, kdy převážná část z nás

vystupuje pod přezdívkou a nikdo neví, kdo a co opravdu jsme. Troufám si říci, že do posledního detailu ani Bizona nepoznal nikdo. Nejsem tu od toho, abych propíral jeho život a držím se úsluví: nekritizuj, nehodnoť, nemoralizuj a nesud’ – abys nebyl sám souzen. Všichni máme své chyby, své hříchy, své problémy, ale každý je jedinečný a neopakovatelný. Kamarádství je slovo často

užívané, ale věrnost je vzácná. A Bizon své osadě T.O.S. KANADŠTÍ VLCI věrný byl. Jejím členem už byl takovou řadu let, že si dnes už vlastně nikdo pořádně nepamatuje jeho příchod.

Ke Kanadským vlkům prostě patřil a užíval si s nimi svobody a volnosti, o jaké se mnohému ani nesní. Odhad času je vždycky slabá stránka, ale jistě se dá říci, že Bizon toho svého dokonale využil. Ten čas proletí jako šíp, nikdo ho nezadrží ani neobráti zpět, poběží dál a my už nikdy neprožijeme to, co jsme nejednou s Bizonom prožívali, ač bychom to obrovsky chtěli. Všechno to tak nějak protéklo pod rukama, stejně jako ten Hamerák pod Houšťaty, kam rád jezdíval. Jen holt až se tam zase ozve hlas kytary, nad „vilou“ se u lesa zatočí pruh dýmu a ožijí osadní totemy, u toho hořícího ohně bude n najednou jedno místo prázdné...

Odešel kamarád na kterého jste se mohli spolehnout a teď se i za něj musíme radovat ze všech maličností obyčejných dní. S jazykem na vestě běžíme životem jako by to by dostih a chceme stíhat všechno – kariéru, rodinu, zábavu, koníčky, cestování... ale celé je to nesmysl. Hlavní je mít prostor pro sebe sama a jako Bizon každou volnou chvíli prožít v klínu přírody. Ten už teď se svými oblíbenými Kalifornňany táhne někudy přes nebeské pláně a my chceme věřit, že tam nahoře je mu líp. Smrt ho odpoutala ode všech bolestí a stala se hranicí, kterou už utrpení žádné nemoci nepřekročí. Nevím, co s námi bude až odejdeme, ale věříme. Věříme, že ti dobří, s krásným srdcem a dobrou duší, odchází na stezky kde se potkávají se svými předchůdci a vyhlíží, kdo přijde po nich.

Jednou si Bizone, kamaráde, to AHOJ zase řekneme... ale nemusí to být moc brzy. Zatím na tebe budeme moci jen vzpomínat...

Jožin

NA SEVER SE

BRÁT

Old ladies expedition si jako název pro své velké vandry zvolily kamarádky z různých míst republiky již před více než třemi desítkami roků. A nyní, při letošním 34. ročníku těchto letních putování, již opravdu nárok na titul „old ladies“ skutečně mají: nejmladší z nich je totiž 66 a nejstarší (ale nejčipernější) 80 roků. Pravda je, že pochody s krosnami a spaní pod širákem již před časem při těchto akcích vyměnily za pevnou základnu a výpravy nalahko. Ale důležité pro ně je se v daném termínu sejít a být spolu.

Tentokrát se expedičnice vypravily na sever, na Turnovsko. A navíc letos nikoliv v tradičním červenci, ale až v srpnu, což se ukázalo jako prozíravé i díky počasí. Výchozím bodem se stala malebná Malá skála, odkud letošní osmičlenná posádka vyrážela za jedinečnými přírodními a historickými cíli. Neplánovaným, ale příjemným zážitkem pak nepochybně bylo i náhodné setkání s Lucií Bílou a její dámskou squadrou z místa bydliště, stejně početnou jako OLE, jen o generaci mladší. Ovšem při pozvání na Lucčinu chalupu v nádherné krajině zákonitě padly nejen věkové, ale i žánrově hudební rozdíly.

Ačkoliv vzpomínky na letošní severské putování ještě ani nevybledly, už nyní expedičnice plánují ročník další, v pořadí pětatřicátý, a kdoví kterým směrem se vydají tentokrát...

Hanka

KÁRAVAN

Ahoj, kamarádi !

Tak jsem otestoval první spaní na své poutnické káře – káranu. Stále mám

co vylepšovat a zatím to nevidím j ako

úplný nesmysl. Už jen to, že zajedu na

trh do středu města., kam se autem nesmí.

Týdenní nákupy jsou také bez větší dřiny.

Zatím jsem za jeden den ujel nejvíc asi 60

km a to přes

Jizerky do

Jindřichovic

pod Smrkem a

zpátky ke Hřebínku, kde jsem potom přespal.

Největší paráda je pak jízda z kopce, kdy jeden

ocení, jaká to byla dřina nahoru. Maximální

rychlost mám zatím 54 km/hod,

z Nové Louky zpět k Bedřichovu.

V průměru mi vychází rychlost 10-11

km/hod. Na kole jezdím po Jizerkách

asi 16 km/hod, pěšky dělám tak

kolem pěti.

Takže je to něco mezi. Samozřejmě, že budím pozornost. Už na mě pokřikovali cikáni, proč s sebou vozím barák. Asi zapoměli na své kočovnické kořeny. Mějte se dobře, buďte zdraví a užijte si zbytek léta....

Zdraví Karel

ŠUMAVSKOU STOPOU

aneb

VANDREM Z TACHOVA DO DOMAŽLIC

to rozkopané nádraží). „Naštěstí“ má

Ráno 2.8. skáču v Budějčkách do plzeňského rychlíku, abych zjistil, že mě během cesty čeká výluka. U ČD nic nového pod sluncem, jen mi to komplikuje cestu, protože to vypadá, že v Plzni už železného oře do Tachova nestíhám (už třeba jen pro

zpoždění i tento spoj a tak se bezpečně

setkávám s kamarády Pedálem a Krabem, z osady Velká medvědice, se kterými v příštích dnech našlapeme dobroiu stovku kilometrů. Na místě startu jsme byli tudíž včas. Pohodový týden před námi a tak jsme z radosti vyslopli pár pěnivých a pro ještě lepší pocit dali i nějaký ten podklad do žaludku.

Vyrážíme a šlapeme směr Lesná a to, že zdejší šenk je uzavřený nám tudíž nevádí. Míle střídá míli, ale s blížícím se večerem bohužel začíná i drobně pršet. Naštěstí každý tremp ví jak se s tím vyrovnat a svůj vigvam si každý tahá na hřbetě.

Ráno jsme to spací náčini zase nacpali do toren a čekal nás dlouhý výšlap kolem státní hranice až k Rozvadovu. Odměnou nám byla čarokrásná příroda, s níž dokonale ladil i letní tábor jakoby vypadlý z dětských snů. A jinak všude kolem

jenom lesy a taky kaskády rybníků. Z Rozvadova pak pokračovalo naše putování směrem na Pleš, kde jsme přečkali další noc. Ráno jsme

pak vyšlápli na Zvon, ocenili panoramatické výhledy a hurá dál na Rybník. A večer? Tradičně děšť a to už jsme pohostinnost místní nálevny neodmítli. Další ranní kilometry směřovaly do obce Závist, ležící na úpatí kopce s prameny řeky Radbuzy. Jsou docela pěkně upravené a klika je i to, že tu stojí turistická „útulna“, kde jsme se dalšímu dešti mohli chcechtat následující kluzké a mokré, nasměrovali do přitáhla výstava věnovaná US armádě osvobozující západní Čechy – konkrétně 90. divizi.

do očí. Jenom putování bylo hodně ale ten půlden jsme ještě obce Díly, kam, nás

V cíli této denní etapy – v hospůdce v Postřekově – už na nás v roli spojek čekali kamarádi, kteří nás posléze nasměrovali na Hospíl, kde probíhala oslava padesátin na níž jsme byli zváni. Pečené prasátko a další pochutiny neměly chybu, ale mnohem důležitější byla parta dobrých kamarádů a skvělá muzika...

Ale všechno bohužel musí skončit a nedělní vlak už s námi zase uhání do Plzně. Se svými souputníky si zalomím palec, ale dlouho sám nezůstávám. Do jižního expressu naskakují kamarádi z T.O. Tuláci Šumavy a já se raduji, že mám až do Strakonice společnost. Všichni jsme plni čerstvých zážitků a tak se nit hovoru slibně odvíjí. Kokoška už sice předtím vystoupil v Horažďovicích, ale Venca (Pcháč) to se mnou táhne až do Ražic. A odtud je to do

Budějic už jen skok. Hlavu mám plnou vzpomínek na vydařený vandr a už se těším na další. Vždyť – co nevidět se sejdem...

Lomák – T.O. Zlatá lebka

STALO SE NA OSADÁCH... ***... i jinde***

2.7. ...29. výroční oheň T.O. Vycházející slunce z České Třebové zaplál – již tradičně společně – tentokrát s 84. výročákem T.O. Korzáři, na campu Myšina

3.7. ... na tu nejdelší stezku odešel kamarád Miloš Majka Čech

5.-6.7. multizánrový minifestival jako pocta k výročí úmrtí mistra Jana Husa (snad i proto pod názvem Husfest) probíhal v jeho rodném Husinci nedaleko Prachatic. Mimo jiné sem přijeli zahrát třeba Žalman, Poutníci, Husmeni – ale kromě folku tu zazněl i rock nebo středověká hudba

... Nezmaři si stříhli primovej koncert ve Vidově na Malši

9.7. ...nohejbalový turnaj dvojic uspořádala T.O. Yukon u Kosovského rybníka

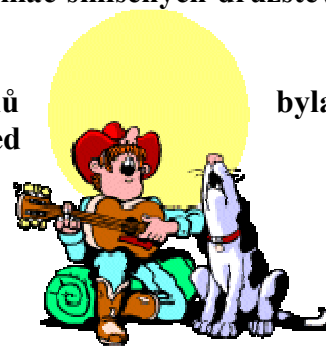
... Husmeni společně s Papouškovými sirotky rozjeli dobrou zábavu na hřišti ve Zbytinách

16.7. ... na hřišti na Yukonu pro změnu probíhal tento víkend mač smíšených družstev ve volejbalu

...T.O. Posel jara uspořádalo „vinobraní“ na Horníčkách

... jedna ze slezin píseckých a budějovických kamarádů sice plánovaná v dodatečném předstihu, ale ještě pár dní před

byla

vlastní akci to vypadalo dost nejistě. Nicméně v jedné hospůdce na břehu Otavy se nakonec sešlo cca 40 kamarádů a to pak pochopitelně o trampskou muziku nebyla nouze. Není divu – 9 kytar, banjo a zpěvné hlasy odvedly poctivou práci. Střídal se trampské fláky a polozapomenuté vykopávky s těmi novějšími a nálada byla stejně výborná, jako pečené ryby od mistra Kuřete. A mnozí si s nostalgií připoměli trampskou dobu před desítkami let i její někdejší aktéry – to díky černobílým fotkám v interieru hospůdky. Poznali už jste která to byla?

20.7. ...Nezmaři zahráli na dvoře krásné renesanční radnice i pro své příznivce z Budvar City

22.-23.7. ... Hudební festival Třemšínský Hvozdík probíhal na hřišti ve Věšíně. Před večerním hraním u táboráku vystoupil sbor Bacha baby a následující den pak Hormon Band, Jirka Hejnic Band, Petr Vašina, Sousedé, Okamžik, Nástroj snahy, Jindra Keják, Taxmeni a taneční skupina Zářící ženy

... po 11 letech se mostecký Oregon rozloučil se saloonem Arizona, který jim po celou tu dobu poskytoval azyl. Na poslední hraní sem přijela i budějická Blanice

http://ariana11.rajce.idnes.cz/POSLEDNI_ARIZONA_29_7_2016/

23.7. ... na Rechlich v povodí Malše se bojovalo ve volejbalovém turnaji

... tradiční narozeninové křepčení se odehrávalo na „Mastném kempu“ T.O. Black tornado

24.7. ... na vandr bez návratu vyrazil osadník T.O.S. Kanadský vlk – Bizon. Desítky kamarádů jej pak přišly vyprovodit 2.8. při smutečním obřadu na budějckou „Otylku.“ Netušili jsme, že tato rána osudu není poslední. Ještě jsme se s tímto faktem nedokázali srovnat a přišla další jobovka. Při svých srpnových toulkách po Anglii zahynul další z Kanadských vlků – kamarád Divočák. Čest jejich památce a naše neutuchající vzpomínka!

26.7. ... stejně tak, jako budeme vzpomínat na Hamouna z Údolí žab, který už je v tom tuláckém ráji s nimi také

30.7. ... již XII. Koybojské hry uspořádal pro své pardy Čára na svém malém rancho. Za ty roky se prý těchto klání zúčastnilo na 30 borců. Do olympiády to sice mělo daleko, ale nemusí přece hned pršet, jen když... že?

... T.O. Karlovci oslavila potlachovým ohněm své 6. výročí

... na Rechlich při nohejbalovém

turnaji čtali do meruny pro změnu veteráni

... a už 97. výroční oheň (taky jedni z mála, kteří už mají úspěšně našlápnuto na tu stovku), osadníky lapidárně nazývaný „Táborák,“ ozářil tváře trempířů v Údolí děsu. Je to jedno z mála míst, kde se ještě scházejí hudebníci provozující trampskou píseň v té její původní originální

syrové podobě, jak ji kdysi její autoři složili. Ale tradičně výborní byli i Kamarádi Staré řeky a mnozí další

6.8. ... víkend plný sportu! Volejbal se hrál v Údolí kamarádů na Stropnici – po loňském úmrtí kamaráda Ládi Caháka jako I. ročník jeho memoriálu

... Posázavský špaček opětně poletoval po více či méně zdařilých úderech trampířů bojujících o pocty nejvyšší

... a bez soutěží to nebylo ani při potlachovém ohni T.O. Medvědí camp

... mnozí ovšem dali přednost klasickým toulkám po „vlastech českých“, jako třeba Pejškař, dávající zde přeneseně k dispozici své zážitky

http://pejskarsttoulavej.rajce.idnes.cz/Velkej_vandr_po_stopach_sklarskych_huti_-_Cesky_les_6.8.-10.8.2016/

12. – 14.8. ...Children Trappers Weekend – to byla akce T.O. krásná divoška na kempu Sodomka

...XXX. Ročník hudebního Eldoráda proběhl v Sosnové. Trampskou a country píseň zde představili tradiční Zlomeňáci a také Schovanky, Michal Tučný revival band, Country kavalérie, F.T. Prim a navíc jste si mohli v pátek i v sobotu zatrsat na vandrbále se Šviháky a The Rock bluegrassem

14.8. ... skončila na strakonickém hradě dvouměsíční výstava Svět rudého muže, představující jedinečné předměty ze života amerických indiánů, zapůjčených ze sbírek Aleše Turnera. No, doufejme, že Muzeum středního Pootaví vymyslí zase něco tak šikovného, podobného této expozici z různých oblastí života původních obyvatel Ameriky

... v horkém srpnovém dni také nečekaně zhasla svíčka života českobudějovického kamaráda Petra Lojíka, kterého milovníci trampské muziky znali jako kytaristu hudebního seskupení scházejícího se U Toncarů. Bylo mu pouhých 45 roků a jeho kytara i svébytný humor tu budou moc scházet

17.7. ... ovládl radniční dvůr nedaleko kašny se Samsonem charismatický písničkář Wabi Daněk s Milošem Dvořáčkem, který tu během svého koncertu představil výběr písniček ze všech svých vydaných alb z jeho téměř 45 leté tvorby. Zazněl trampský hit století Rosa na kolejích i legendární songy Montgomery a Plastikový Kristi, ale třeba i ochutnávky z Ďáblova stáda – Laredo, Dawson a další. Navíc byl koncert nabit i svérázným humorem (viz veršotepánky s názvy měst). Tak co? Taky jste si byli zahejkat s Hejkalem, naučit se co učí Listopad či podívat se jaký má Franta péra?

20.8. ... ani tento víkend nezůstalo hřiště na Stropnici opuštěné. Nohejbal jste si tentokrát mohli zahrát na Sokolím hnízdě

...přehlídka trampských písní Trosecký širák se uskutečnila na jmenovaném hradě. Byl to už 9. ročník, ale bohužel, protože kastelán Luboš odchází, tak asi také poslední. Písničkou se s ním přišli rozloučit Wendy z Nového Bydžova, Měsíční údolí z Vysočiny, Šakal a Kukačka z Liberce, chrudimský Country colaps a Saša Samotář

... a pozitivní zpráva KONEČNĚ dorazila i z okruhu letos tak těžce zkoušených kanadských vlků. Brácha šerifa Bambíka s Mazlíkem se konečně sesvatbili. Připojujeme se s přáním mnoho štěstí a jak to probíhalo se můžete podívat zde

<https://www.youtube.com/watch?v=zs52cea803E&feature=youtu.be>

http://milancimlaka.rajce.idnes.cz/svadba_Monty_Mazlik/

25.8. ...k 58. narozeninám vinšujeme všechno Nej i šerifovi T.O. Satan a členu redakční rady Jižana Béd'ovi

26.8. ...a o den později jsme při podobné příležitosti zalomili palec Smetákovi ze Spící hvězdy i když je to ještě mlad'och – má o rok míň

27.8. ...dětský sportovní den spojený s orientačním během uspořádali kamarádi z chatové T.O. Yukon

... a sportem žili i kamarádi z okruhu kolem HBC, kteří pro ně v Dolní Smrčné uspořádali Trampský triatlon (0,5 km plavání, 40 km na kole a 10 km běhu). Ufff! Už jen při pomýšlení na to na mě jde infarkt!

... na kempu Pestrý bažant u Krnova oslavovala 45. výročí T.O. Švejk

....a co se chystá ?

V PRVNÉ ŘADĚ TO ASI BUDE MEZINÁRODNÍ, JIŽ 23. SLOVENSKO – ČESKÝ POTLACH

... A taky 50. výročí své existence oslaví v údolí Klenoty u Manětína T.O. Ztracená země, společně s 53. T.O. Šedývk

... a o sportovních hrách na Eskulapu přinerseme doufám podrobnější reportáž příště

vzpomínkový potlach T.O. Vopičáci v cihelně Kozolupy u Plzně

... 46. výroční oheň zapálí T.O. Arabela na Kosovém potoce pod Třebelí

10.9. je připravován

... a 17. výročíak uspořádá T.O.Bobří údolí na kempu Na peruťárně za Brodem u Stříbra

17.9. ... si nachystali slavností oheň na Oupárátkách táborští jezevci

... stejný termín zvolilo ke své 31. T.O. Liščí doupe. Odehrávat se vše bude na staronovém kempu v Rouštánech u Havlobrodu

23.-24.9. ...pro milovníky našeho stylu muziky nabízíme 35. ročník festivalu Jizerská nota, odehrávající se v autokempu v Hejnicích. Avizovány jsou Stan Band, Bemyha Spare Parts,

a Heuréka. To vše v pátek. V sobu pak bude probíhat od 10.00 hod Dětská nota a od 13.00 vlastní festival za účasti Hlubokého nedorozumění z Prahy, Adély Jonášové z Budějic (dcera P. Jišové), Epy De Mye z Týna n. Vltavou, Fork band z Mladé Boleslavi, Alibaba z Olomouce, Bezefšeho z Prahy a cestáři z Prahy.

Hostují plzeňští Copáci a pražská Sekvoj. 24.9. ... propukne potlach k 25. výročí T.O. Pravé poledne na boudě u Václavského rybníka

... a taky 5. ročník Trampského kotlíku

v areálu hostince Mlýny u Kytlic 11.10. ...se T.O. Věční poutníci a kamarádi z Démona loučí s létem na kempu Skalné démon. Jste zváni.

7. - 9.10. bude v RZ Radost v Horním Jelení probíhat I. Muzejní potlach Trampského muzea. Vybraní jedinci by tu prý měli obdržet Trampského Oscara 23.10 ... v pražské Lucerně odstartuje šňůra koncertů věnovaná Samsonově 60.

Popřát mu a zahrát si s ním přijdou třeba Vlaste Redl, Karel Plíhal, Slávek Janoušek, Ivan Hlas, Berušky, Aleš Háma a scházet nebude pochopitelně ani Hop Trop. Další koncerty pak budou probíhat v brněnském Semilassu 18.10. a v Černice Lion v Plzni 20.10. oslavence hudbou vyprovodí Vypečená kapela.

28.10. ...proběhne 30. výročí SVS Domažlice spojený s již tradičním ppouštěním draků a uzavíráním kempu T.O. Kůrovci. Propbíhá státní svátek a budou čtyři dny volna.

Využijete toho?

... stejný termín používá i T.O. Jižní stopa ke svým podzimním táborákům na Náhodě

... T.S. Leopard a T.O. Horská hvězda pořádají potlach v Údolí sedmi trav

12.11. ... turnaj v bowlingu pořádá T.O. Yukon

*KAMARÁDI, DOUFÁME, ŽE JSTE
SPOKOJENI A TĚŠÍME SE NA PŘÍŠTĚ*

AHOJ